

ปริศนาภาพเงา

เงาหนึ่งภาพ คนหนึ่งศพ และความจริงที่ถูกตัดออก

ปรัศวภาควิไลม

ชื่อเรื่อง: ปริศนาภาพเงา

ผู้เขียน: ปรีศวภาควิไลม

สงวนลิขสิทธิ์ © 2026 ปรีศวภาควิไลม

สงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่ง
ส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์

ฉบับจัดรูปเล่มเพื่อการเผยแพร่ดิจิทัล

สารบัญ

- บทที่ 1 เจาคนแปลกหน้า
- บทที่ 2 ศพในตรอกโคม
- บทที่ 3 บุคคลที่สาม
- บทที่ 4 ชายผู้ไม่มีชื่อ
- บทที่ 5 ภาพเหมือนที่หายไป
- บทที่ 6 คนเดินเอียงใต้ชายคา
- บทที่ 7 กระจกจากอีกเมือง
- บทที่ 8 คำโกหกของช่างทอง
- บทที่ 9 เจาที่ไม่มีเจ้าของ
- บทที่ 10 คื่นฝนลบทาง
- บทที่ 11 ห้องเก็บหุ่น
- บทที่ 12 ภาพตัดชิ้นสุดท้าย
- บทที่ 13 คนในกรอบดำ
- บทที่ 14 เมื่อเงากลับคืนสู่แสง

บทที่ 1

เงาคนแปลกหน้า

รินลดาเชื่อว่าใบหน้าคนเราโกหกได้ แต่เงาโกหกไม่เป็น

ริมฝีปากอาจยิ้มทั้งที่ใจอยากหนี ดวงตาอาจมองตรงทั้งที่กำลังซ่อนความผิด ทว่าแนวคางที่เกร็งขึ้นเพียงนิด ไหล่ข้างหนึ่งที่ยกสูงกว่าอีกข้าง หรือสีระชะที่หันรับเสียงฝีเท้าบางคู่ก่อนเสียงอื่น—สิ่งเหล่านั้นจะติดอยู่ในภาพเงาเสมอ

คำคืนเปิดงานเทศกาลโคมเงา เมืองศิลปกรรมสว่างราวกับใครคว่ำกลองดาวลงบนถนน ลานหน้าหอนาฬิกาเต็มไปด้วยร้านขนม เครื่องจักสาน ดนตรีพื้นบ้าน และซุ้มของรินลดา ป้ายไม้เหนือสีระชะเขียนด้วยสีทองว่า “ภาพเงารินลดา—หนึ่งนาที เก็บไว้หนึ่งชีวิต”

“หนึ่งนาทีจริงหรือ” เด็กชายแก้มยู่ถามพลางป็นเก้าอี้สูง

“ถ้าน้องหยุดขยับปากได้จริง” รินลดาตอบ

เด็กชายเม้มปากทันที แม่ของเขาหัวเราะจนไหล่สั่น รินลดาจัดโคมไว้ทางซ้าย ให้แสงวาดเส้นโครงหน้าของเด็กบนฉากผ้าสีงาช้าง จากนั้นวางกระดาดำบนกระดาดชั้บสีเทา ปลายกรรไกรเรียวยาวยับยิบ ๆ ตามหน้าผาก จมูกเช็ด และปอยผมที่ดื้อไม่ยอมแนบสีระชะ

เมื่อเธอคลี่ภาพ เด็กชายร้องว่า “นี่ผมจริง ๆ ด้วย แต่ทำไมไม่มีตา”

“เพราะคนที่รักเราไม่ต้องเห็นตา ก็จำเราได้”

แม่ของเด็กนี่ไปชั่วคราวก่อนรับกรอบกระดาดด้วยสองมือ

หลังสองทุ่ม แถวลูกค้าเริ่มสั่นลง ลมจากแม่น้ำพัดกลืนข้าวเกรียบว่าวกับ
ควันเทียนเข้ามาปะปน เสียงฆ้องบนเวทิดังกลบฝีเท้าของชายคนหนึ่งซึ่ง
หยุดหน้าซุ้มโดยไม่มีใครสังเกต นอกจากกรินลดา

เขาสวมเสื้อเจ็ดสีหม่น ปกเสื้อเปียกเหงื่อทั้งที่อากาศเย็น หมวกปีกแคบ
กดต่ำจนเงาบังตา กระเป๋าดำใบเล็กถูกกดแนบชายโครง รวากับข้างใน
ไม่ใช่เสื้อผ้าแต่เป็นหัวใจดวงที่สอง

“รับตัดภาพไหมครับ”

สำเนียงเขาไม่ใช่คนศึลลคราม เสียง ร เรือกระทบปลายลั่นชัดกว่าคน
แถบนี้

“เชิญนั่งคะ หันซ้ายเข้าหาโคม”

เขานั่ง แต่ยังไม่มองด้านหลังผ่านเงาสะท้อนในกระจกกรอบภาพ

“มางานเทศกาลครั้งแรกหรือคะ”

“ครับ”

คำตอบสั้นเกินไปสำหรับคนที่อยากคุย และเร็วเกินไปสำหรับคนที่ต้อง
คิด

รินดาเลื่อนโคมให้สูงขึ้น ก่อนหมุนเดือยทองเหลืองยึดฐานไว้กับร่องที่
ขีดเลขสาม ระยะจากไส้ตะเกียงถึงเก้าอี้หนึ่งช่วงแขน จากเก้าอี้ถึงฉากสอง
ช่วง—สัดส่วนเดิมที่เธอใช้กับลูกค้าทุกคน โคมของเธอครอบกระจกสามด้าน
จึงไม่แกว่งตามลมเหมือนโคมประดับบนเรือนอน แสงอาจสั่นเมื่อมีคนบัง แต่
ขนาดเงาจะไม่เปลี่ยนตราบใดที่เก้าอี้โคม และฉากยังอยู่บนหมุดตำแหน่ง
เดิม

เงาของเขาปรากฏบนผ้า หน้าผากลาด จมูกมีสันหักน้อย ๆ ตรงกลาง
ริมฝีปากบนยื่นกว่าล่าง ใต้คางมีรอยนูนเป็นเส้นเหมือนแผลเก่า สิ่งที่สะดุด
ตาที่สุดคือใบหูขวา ส่วนบนแหวกไปเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว

“อย่าขยับนะคะ”

ชายคนนั้นไม่ได้พยักหน้า เขาเพียงกำกระเป๋านั่นขึ้น

รินดาเริ่มตัด เสียงกรรไกรสม่ำเสมอช่วยให้คนส่วนใหญ่ผ่อนคลาย แต่
ชายคนนี้ก็กลับยิ่งแข็งเกร็ง เมื่อมีเสียงใครบางคนไอแห้ง ๆ หลังฉากผ้า นิ้ว
ของเขากระตุกจนข้อขา

“รู้จักกันหรือคะ” เธอถามโดยไม่เงยหน้า

“ใครครับ”

“คนที่คุณกำลังมองในกระจก”

เงียบไปสองจังหวัดกลาง

“ผมมองทางออก”

รินดาไม่ได้ชักต่อ ปลายกรรไกรเล่นผ่านแนวท้ายทอย เสื้อของเขามี
ปกรรมา แต่ตรงบ่าซ้ายโป่งนูนผิดปกติ คล้ายซ่อนซองกระดาดแข็งไว้ด้าน
ใน

เสียงไต่ดังขึ้นอีกครั้ง แล้วเงาแคบยาวทอดผ่านมุมล่างของผ้าฉาก ชั่ว
ขณะเดียวเท่านั้น ก่อนเจ้าของเงาจะถอยหลบหลังเสาโคม รินดาเห็นเพียง
ไหล่ที่ลาดผิผิวข้าง ปลายวัตถุโค้ง และมือซึ่งดูใหญ่เกินจริงเพราะอยู่ใกล้
แหล่งแสงกว่าเจ้าของเก้าอี้ เธอไม่อาจรู้ส่วนสูงหรือระยะที่แน่นอนได้จาก
ภาพแวบเดียว แต่จำได้ว่าเงานั้นตัดผ่านริบบิ้นแดงบนเสาตรงรอยปมพอดี—
จุดอ้างอิงเพียงจุดเดียวซึ่งอาจพาเธอค้นหาตำแหน่งของคนคนนั้นได้

ชายแปลกหน้าลูกพรวด

“เสร็จหรือยัง”

“อีกสิบวินาทีค่ะ”

เธอตัดส่วนท้ายอย่างรวดเร็ว วางภาพลงบนกระดาดข้าง เขาไม่รอให้
ใส่กรอบ เพียงหยิบภาพขึ้นมอง เห็นใบหูแห่งของตน แล้วสีหน้าก็เปลี่ยนไป